

témakörrel foglalkozó újságírókat és pedagógusokat, hogy együtt vitassák meg az adott problémát.

Scsetyinyin rendszere, mint a korszerű oktatás egyedülálló jelensége, természetesen vitákat vált ki. De a „pedagógiai fejevadászok” (Alekszander Pador elnevezése) érvei eltérnek azokétól, akik Scsetyinyinnel a téma lényegi kérdéseiről vitáznak.

A fejevadászok nem vitatkoznak, szándékuk a megsemmisítés.

Amióta a pedagógia, mint olyan, létezik, Szokratész korától fogva, a tömeg a többiektől merőben eltérő filozófus-tanítókat mindig is azért büntette, mert – állítólag – a fiatalságot lázították és nem a szabvány szerint oktattak.

Tehát a soron következő Scsetyinyin elleni pogromkísérlet sem véletlen. Abogy azt Alekszandr Radov mondta a „Sajtó-klub” ülésén: „Ha korábban a pogromok szervezésével hivatalnokok foglalkoztak, most ezt „egészen aranyos” újságírók teszik.” Ezek az aranyos fiúk és lányok olyasvalamivel találkoznak, ami nem fér megszokott elképzeléseikbe, ami merőben eltér attól a képtől, amilyenek – véleményük szerint – egy iskolának, vagy egy pedagógusnak lennie kellene, vagy abogyan az oktatás rendszerének felépülnie kellene. Ez nem tud együtt létezni, és nem is fér össze azzal, ami tudatukban van. Amit én nem értek, annak nincs joga létezni – ez az ő egyszerű és megsemmisítő logikájuk.

Ez az, amit a régi világ kiköpött, az utolsót, ami megülte gyomrát, a totalitarizmus sűrű leülepedését, amely agresszív és gyűlöletében rendíthetetlen minden iránt, mi más, nem hasonlít rá. A régi világ, ahol nincs helye türelemnek, ahol a gyermekeknek egyformának kell lenniük, a tanítóknak ugyanúgy és ugyanazt kell tanítaniuk.

A „Sajtó-klub” vitaindítója szokványos volt. A Scsetyinyin ellen intézett publikus támadások szerzőinek egyike azt

mondta, hogy neki megvannak a maga okai a vádakra, de előbb szeretné meghallgatni a Scsetyinyin „mellett” szóló érveket. Megdöbbenő, mennyire szívósan él még mindig a sztálini logika, amelynek alapján minden ember előbb védekezzen, hogy majd a vádemelők eldönthessék, mennyire vétkes az, aki védekezik. Az, hogy vétkes, kétségtelen, a kérdés csak az, mennyire vétkes és milyen legyen a büntetés mértéke.

A szerzőkkel vitatkozni értelmetlen, nevükön nevezni őket, csak annyit jelent, reklámozzuk őket és bizlaljuk hiúságukat, hiszen amire maguk is törekednek – az éppen az, hogy észrevegyük őket. El kell őket viselni, meg kell érteni, hogy általuk a régi, a végét járó világ szól, kezüket az égbekiáltó ostobaság és düh vezérli. Ők, maguk, az igazat megvallva, nem is tehetnek semmiről, úgy, ahogy nem bűnös a gyermek sem, amely csak gyufával játszadozik, de közben porrá égeti a házat, amelyben addig lakott. De akkor mi lesz az iskolával, a művelődés jövőjével?

Scsetyinyin – a mi szemszögünkben nézve, hatalmas felfedezést tett a művelődésben, amelyet ellenlábasai természetesen nem vettek észre. Feltárta a művelődés új tartalmát. Úgy építette fel iskolájában, pedagógiai szigetén az élet rendszerét, hogy e rendszer vált az oktatás tartalmává. Természetesen van program, vannak tanított tantárgyak, a gyerekek tanulnak matematikát, biológiát. Ez csak tananyag, de a tartalom az éppen Tyekosz életének a rendje lett. A házak építése, az élelem elkészítése, az élettér védelme, a művészetek, az egymással folytatott kapcsolat. S még valami: mindenki arról beszél, hogy a gyerekek különbözőek és nem csupán a tanulás ritmusa tér el, hanem a képességek legteljesebb kibontakoztatásának területei is különböznek. Eddig azonban csak Scsetyinyin volt képes biztosítani azt, hogy a különböző gyermekek a tanulásban saját, kizárólag saját egyedi tempójukban haladjanak előre. S éppen ezért egy scsetyinyini diák fizikából lehet a 9. osztályban, de főiskolai programon belül már végezheti

az építészetet. S éppen ez a folyamatos, meg nem szakított művelődés.

Ki volt képes valami hasonlóra?

Még elképzelni is nehéz, nem beszélve arról, hogy ezt ki kellett találni és meg kellett valósítani.

Persze, Scsetyinyin egy zseni. Persze, Michail Petrovics egy művész, gondolkodó, kultúránk kiváló alkotója.

S éppen ezért sem őt magát, sem alkotását nem lehet egy előre gyártott keretbe és klisébe öltöztetni, sem dicsőhimnuszok, sem ócsárlások közepette. Scsetyinyinnel lehet és kell is vitatkozni, lehet tőle tanulni, egyszerűen dicsérni kell, mert egy művész nem élhet dicséret, elismerés nélkül.

Scsetyinyinnel azonban nem lehet gorombáskodni. Általában senkivel sem... Senkit sem szabad megsemmisíteni. Mert előbb-utóbb szégyenkezni fogunk miatta. Csak a gonosztevők szokták a másik megsemmisítése árán megszerezni saját pozíciójuk megerősítését, de egy normális társadalomban az emberek önmaguk megerősítését a tisztelet és a szeretet által szerzik meg, melyet nem csak önmaguk, hanem mások iránt is gyakorolnak.

Bár az ideológiai fejdázásokat elítélték, de ugyan mit számít ez nekik? Nekik ez fizetség. Uraik amúgy is mindenért kárpótolják őket. Majd még jobban fognak igyekezni. Mindig megússzák a büntetést, de hogyan lehet megbüntetni őket? Egyszerűen csak elmondták a véleményüket. Egyszerűen csak hibáztak és a hibás véleményért büntetés nem jár. Azzal, hogy totalitárius szektának nevezték az iskolát, egy pontosan meghatározott célt követtek - távol tartani az államigazgatási szerveket az Oroszországban végbemenő új, gyönyörű fejlemények támogatásától. Hiszen nem megy el minden egyes hivatalnok az iskolába, hogy tisztázza a dolgok valódi állását. De biztosan minden kapcsolattól igyekeznek majd távol tartani magukat. S ha valóban, mégis, valami

nem jó történik az iskolában? Az iskola védtelenné válik, ténylegesen is ki van mások kénye-kedvének szolgáltatva és a fejevadások - ahogy tőlük telik - ott igyekeznek majd lecsapni, ahol tudnak.

Mi pedig, ugyan mit teszünk? Hiszen mindez szemünk láttára történik, nem csak a pedagógusok, de a gyermekek előtt is... Értik? Több, mint háromszáz orosz gyermeket taposnak a sárba, feketítenek be, gyaláznak már két éve.

Nem hiszem, hogy mindezt oroszok teszik. Az ilyesmi nem orosz jellemvonás. Mi mégis tétlenül figyeljük ezt a vesszőfutást. Figyelik a magas beosztású hivatalnokok és az egyszerű emberek. Figyeljük a szemmel látható gorombaságot és a gyermekek morális elnyomását. Kik által?...

Erről beszéljenek inkább az orosz tiszték. Ne adja az Isten, hogy unokáinknak ezt kelljen mondanunk: „Mi olyan időben éltünk, amikor még létezett Scsetyinyin akadémikus iskolája Tyekoszban és háromszáz gyermek tanult ott, akik a gyönyörű Oroszországról álmodoztak”.

Unokáinknak, akik orosz családi birtokokon fognak élni, ezt kell mondanunk: „Lám, ez az iskola, ahová te most boldogan jársz, még a mi időnkben keletkezett. Megvédtük!”

Mindez később lesz, majd egyszer. Most pedig:

Michail Petrovics, Tyekoszi Tanítók, Pedagógus-újítók! Persze, nehéz most ott maguknak, de tudják... Nagyon jól tudják, hogy „az igazsághoz nem lehet andalogva eljutni”. S a gyerekek! A tyekoszi iskola gyermekei! Bocsássatok meg nekem, fiatal oroszok, ha nem teszek meg mindent, mit tennem meg kellene!... De képes leszek rá. S mások is képesek lesznek rá. Tényleg érzitek a meleget? Az jó, ha érzitek. Minél gyakrabban ragyogjon a Nap fölöttetek, melengesse mindegyikötök vágyát, s álmát.

»**

Annak a reményében, hogy tanácsot kapok, mit tegyek, elmeséltem az adott helyzetet Anasztázia nagypapájának. Az öreg állt, apjától örökölt botjára támaszkodott és figyelmesen hallgatta elbeszélésemet. Miután azt befejeztem és elmondtam, hogy tanácsot várok tőle, mit tegyek a kialakult helyzetben, egy ideig hallgatott. Arcán látszott, mennyire koncentrált. Majd felemelte fejét, hunyorgott, mintha tekintetével befogta volna az egész teret és így szólt:

- Senkinek, sem nekem, sem édesapámnak, még a főpapnak sem volt világos, hogyan sikerül unokánknak, Anasztáziának megfejtenie a titkok titkát és válaszolnia, miért kezdett a Föld bűzössé válni. Miért engedte meg az ember, hogy maga hozza létre teste szenvedéseit és lelke vergődéseit.

Ha a Földön élő korábbi civilizációk okosabbaknak számítottak, akkor miért nem őrizték meg gyermekeik számára az élet boldog képét?

Most itt a lehetőség visszaállítani az Isten által eredetileg megalkotott világot. Hogy hogyan lehet azt megőrizni anélkül, hogy a volt hibák meg ne ismétlődjenek, senkinek sem volt világos. S íme, tessék, Anasztázia gondolatával egymaga megalkotta azt a kombinációt, amelyre senki sem gondolt volna, és azonnal meg is valósította azt. Minden kérdésre válasz adatik.

Anasztázia az évezredek alatt fejlődő eseményeket egyetlen századba sűríti. Megismétli őket. Most a Föld történelmét, országodét mindenki saját magán tapasztalja meg. Értékeli, következtetést von le, és ezt beírja saját családjának könyvébe. Az ember saját maga által, érzéseivel, lelkével képes megismerni az évezredek eseményeit.

S bizony pontosan úgy, ahogy most rágalmazzák Anasztáziát, úgy rágalmazták őseidet Oroszországban, amikor pusztították kultúráját.

A pogányságot, az Ősi Oroszország védizmusát iszonyú

barbárságnak, színtelen kultúrának nevezték. Hogyan lehet éreztetni, megértetni, hogy a valóságban mi is történt ezekben az időkben?

Az unokám saját maga által mutatta meg az orosz ősszülők igyekezetét és most magán viseli el azon utódok útéseit, akik ezen ősoket a jelenkor előtt, gyermekeik és unokáik előtt befeketítették.

Anasztázia - mint egy színdarabban, egy történelmi játékban - korunkban feladatul adta a Földön élő összes embernek, hogy válasszon magának szerepet. Majd játssza el a választott szerepet, és kívülről figyelje a helyzetet. S még azok is, akik közönségként kezdik figyelni mindazt, ami történik, a néző szerepét fogják játszani, át fogják élni, értékelni fogják a végbemenő eseményeket, s maguk is késztetést éreznek majd, hogy bekapcsolódjanak és cselekedeteket hajtsanak végre.

Elsiettem a dolgot. Te arra akartál választ hallani, hogy ki gyalázkodik, ki állítja az akadályokat. Válaszolok hát, hiszen egy pap számára ez nem nehéz.

Az akadályokat mindazok elé, kik a kisunokám, Anasztázia által megszólaltatott eszméket megértették, lángra gyújtották, emberek igyekeznek állítani. Nem is egyszerű emberek. Ezek az emberek biorobotok, amelyeket egy parányi, réges-régen létrehozott szekta irányít s nem is Oroszországban.

- De hát, vannak újságcikkeim, rajtuk azok aláírásával, akik a cikkeket írták és konkrétan az egyikben az áll, hogy a Tulai Püspökség Misszionáriusi Részlege lépett fel Anasztázia ellen. Különböző régiókból érkeznek hírek, melyek az egyes keresztény gyülekezetek rossz viszonyáról szólnak.

Akkor közöttük is ott vannak, ahogy maga mondja, a biorobotok, akik valamilyen szektának engedelmessékednek?

- A biorobot-emberek maguk nem tudnak saját alárendeltségükről. Beljük már régen, egyszerűen egy bizonyos

program lett elhelyezve. Ez a program Anasztázia felbuk-
kanását nem tételezte fel előre, ezért mondott teljes csődöt.
Megsemmisítésre ítélte önmagát.

- Nekem ez nem áll össze a fejemben. Hol lehet erre
bizonyítékot találni?

- Ha nem áll a fejedben össze, akkor nyugodtan állíts
mindent össze saját logikáddal! A bizonyítékokat éppen
saját logikájával találja meg mindenki, aki képes gondol-
kodni.

- Összerakni logikával?

- Igen. A tények egyszerűek és mindenki ismeri őket.
Íme, nézd, hogy lehet ezt megítélni a pusztá tényekre
építve.

- Hogyan?

- Előbb határozd meg pontosan, mit tanácsolt minden-
kinek Anasztázia!

- Hát, mindenkinek azt tanácsolta, hogy vegyen földet,
minimum egy hektárnyit és hozza rajta létre birtokát
családja és jövőendő nemzedéke részére. Ahogy mondta,
így majd, ha minden család életre hívja saját édenkerti
szegletét, akkor az egész Föld Paradicsommá változik.
Még arról is beszélt, hogyan lehet az ehető növényeket úgy
kiültetni, hogy felvegyék a harcot az ember betegségeivel.
Még az egészséges élet képéről is beszélt, a gyermekek
neveléséről, a természethez való kíméletes bánásmódról, s
azt állította, hogy Isten gondolatai a természetben felol-
dóva találhatók. Magyarán mondva, egy olyan modellt
állított fel, amely segítségével Oroszország virágzó országgá
tud válni, ahol boldog családok fognak élni.

- Anasztázia, amikor a családi birtokról beszélt, a
valóságban felfedte az Isteni létezés roppant jelentőségű
titkát. Megmutatta az utat, amelyen az ember visszatér
a Paradicsomba. Ez akkor válik érthetővé, amikor a
különböző könyvekben széthintett kijelentéseit az ember
egyetlen egységbe rendezi.

Felfedte a titkot, amelyet a Sötét Erők évezredek óta őriztek. Mindent megsemmisítettek, ami segíthetett volna az embereknek tudomást szerezniük róla.

A ti - úgynevezett - időszámításotok második századában megsemmisítették az utolsó könyvet, amely még rovásírással volt írva. Ebben a könyvben az ember életének Isteni képe volt leírva. Arról volt benne szó, hogyan lehet birtokba venni a Világegyetemet azzal, hogy az ember harmonikus módon birtokba veszi saját szülőföldjét, családjá földjét, majd az egész bolygó földjét, amelyet Földnek neveznek.

Az ember előtt, aki tökéletesen bírja a Földet, feltárul a Világegyetem más bolygóinak a birtokba vételére nyíló lehetőség. A más bolygók e meghódítása nem technokrata, hanem pszichoteleportikus.

- De hát, a nagy bölcselők közül tényleg még soha senki egyetlen egyszer sem beszélt a Földről úgy, mint ő?

- Bizony, nem találsz, Vlagyimir, hasonló felfedezéseket, amilyeneket az emberek számára Anasztázia tett, egyetlen olyan értekezésben sem, amely ma létezik. Sőt, mi több, már hatezer éve szándékosan - nagy erők bevetésével - igyekeznek elvezetni az embereket „a föld és a Föld” fogalmának a megértésétől. Mindenféle tanításokat vetnek eléjük, és azt állítják róluk, hogy bennük az igazság.

Megtanul az ember egy tanítást, de hamarosan ráébred, hogy nincs benne igazság, ám azonnal egy másikat helyeznek elé. Ezt is elsajátítja, csak hogy máris itt a harmadik... így száll tova az egész élet, de annak értelmét még halálos ágyán sem érti meg.

Ezenközben az ember benső érzését követve egyre tovább vonzódik a földhöz, és ahhoz, hogy igazán megértse. Miután a Sötétség Erői tudatosították, hogy ezt a vonzalmat nem tudják az emberi lelkekből gyökerestől eltávolítani, úgy döntöttek, hogy megszegyenítik a föld vonzerejét.

A történelem folyamán számtalan kelepce született. De az utóbbi hatezer évben a földdel tudatosan senki sem foglalkozott.

- Tudatosan, vagyis úgy, ahogy Anasztázia mondja?

- Igen, úgy, ahogy mondja és úgy, ahogy az emberek általa azt értik.

Anasztázia az egész emberi társadalmat gyönyörű útra terelte vissza. És ebben most senkinek sem sikerül őt megakadályoznia. Az ő álmát már sok-sok ember hordozza szívében.

- Hát ez az, akadályozzák, gyalázzák az olvasókat is, Anasztáziát is. Ha megértenék, hogy nem sikerül megakadályozniuk, akkor nem is gyalázkodnának többé.

- Manapság, Vlagyimir, azok igyekezete által, akik gyalázkodnak, magasabb hierarchiák próbálják Oroszországban közvetve megállítani egy új korszak beindulását. S rövidesen majd egy más országban fogják az eszme eltorzult képét bemutatni. Megpróbálják azt megszügyeníteni.

Anasztázia mindezt képes volt még idejében előre látni. S húzása, amelyet előre kigondolt, le is győzte a főpapot. Anasztázia megértette: miután felfedi az Ember és a Föld közötti kapcsolat lényegét, távolról sem lesz képes minden ember tartózkodni az azonnali a földdel való kölcsönösen megnyilvánuló hatástól. Az elhamarkodottság káros lehet, hiszen gondolatban az embernek előbb feltétlenül meg kell teremnie saját terét.

A gyalázkodók Oroszországban akadályokat állítanak az emberek elé, ám az emberek nem adják fel vágyukat és gondolatban tántoríthatatlanul tovább építik saját területet.

A rendszer természetesen erős, de nem lehet nagy általánosságban minden embert megvádolni. Az egyházak szolgálói között különböző nézetek uralkodnak Anasztáziáról.

- Erről tudok, nem egyszer találkoztam már olyan egyházfiakkal, akik értik és támogatják Anasztáziát.

- Neked is, olvasóidnak is, meg kell értenetek, hogy kinek hátrányos manapság az Oroszországban felbukkanó információ.

- Gondolom, hogy sok országnak, amelyek magukat fejlettnak tartják, nem jönne jól, ha maguknál fejlettebb országot látnának.

- Logikus. De minden országban sok-sok ember él. Mit gondolsz, az ilyenek minduntalan figyelik, elemzik az Oroszországban folyó eseményeket?

- Természetesen nem mindenki, de vannak, akiket különösképpen érdekel.

- Például kiket?

- Kiket? Hát például azokat, akik gyógyszerekkel kereskednek, nagy tételekben szállítanak Oroszországba. Nekik nem lenne előnyös, ha az oroszok már nem betegeskednének.

- Még kiket?

- Még kiket?... A határon túlról rengeteg élelmiszert hoznak be, de ha Anasztázia terve megvalósul, akkor éppen ellenkezőleg - Oroszország fog sok országba élelmiszert szállítani. S ebben nem talál versenytársakra.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy Anasztázia terve nem annyira a különböző országok lakosságára nézve kedvezőtlen, hanem bizonyos kategóriájú személyek számára és ezek bármilyen országban lehetnek, többek között Oroszországban is. Így van?

- Igen. Összességében tekintve, igen.

- Most azt mondd meg nekem, hogy e kategóriájú személyeknek, akik temérdek tőkével bírnak, lehetnek-e ügynökségeik, amelyek a világ fejlődésének az irányzatait figyelik?

- Hát persze, hogy lehetnek! Minden nagyobb társaságnak vannak. Különben tönkremennének. Még

oktatási intézményeik is vannak, amelyek ilyen embereket képeznek.

- Jól van! Ez azt jelenti, hogy a nagy cégeknek vannak ügynökségei, amelyek a különböző országokban működő saját vállalkozásaik fejlődésével foglalkoznak. És hatásukkal elősegíthetik, hogy ott a számukra megfelelő feltételek kialakulhassanak.

- Igen.

- Egyetértettél. Jól van. Akkor a következő logikai láncszem el is vezet téged ahhoz, hogy hasonló ügynökségekkel, vagy titkosszolgálatokkal egész országok vezetőiségei is bírhatnak.

A történelemben számtalan példa van rá, az összes közül a legjelentősebbnek mégis egy parányi zsidó csoport mutatkozik, amelynek segítségével ma Amerikát, Európát és Oroszországot irányítják. Jóllehet e csoport a pap kezében csak eszköz.

- Milyen kapcsolat van az Anasztázia eszméi ellen fellépő keresztény püspökségek és e csoport között?

- Hiszen már mondtam, nem, hogy az ilyen ember-típusok azok, akik biorobotként léptek föl. Ez a típus a papok programjának a hatására alakult ki és e parányi zsidó csoport által terjed.

- Hol lehet hasonló állításokra bizonyítékot találni?

- A történelem tényeiben. Vizsgáld meg őket figyelmesen és elfogulatlanul!